

Cuprins / Contents

Vrăjitorul din OZ / The Wizard of OZ	4/5
Munchinezii / The Munchkins	8/9
Sperie-Ciori / The Scarecrow	16/17
Omul de Tinichea / The Tin Woodman	20/21
Leul cel laș / The cowardly lion	24/25
Marele OZ / The Great OZ	28/29
Orașul Smaraldelor / The Emerald City	38/39
Vrăjitoarea cea rea / The Wicked Witch	42/43
Salvarea / The Rescue	54/55
OZ Cel Cumplit / OZ, The Terrible	60/61
Marele Înșelător / The Great Humbug	72/73
Spre Miazăzi / Away to the South	78/79
Vrăjitoarea cea bună / The Good Witch	84/85

L. Frank Baum

The Wizard of Oz

Vrăjitorul din Oz

- ediție bilingvă română-engleză
- variantă prescurtată

Ediția a III-a

VRĂJITORUL DIN OZ

Dorothy locuia în mijlocul marilor prerii din Kansas, cu unchiul său Henry, care era fermier, și cu mătușa Em, soția acestuia.

Casa lor era mică, avea o singură cameră cu patru pereți, o podea și un acoperiș. Unchiul Henry și mătușa Em aveau un pat mare într-un colț, iar Emily avea un pătut într-un alt colț al camerei.

Unchiul Henry săpase sub casă o groapă mică, întunecoasă, pe care o numeau „pivnița în caz de ciclon“. Familia putea intra în pivniță printr-o trapă ce se afla în mijlocul podelei, pentru a se adăposti de uriașele vârtejuri care măturau uneori platourile din Kansas.

Viata era grea. Când Dorothy stătea în pragul casei și privea de jur-împrejur nu putea vedea nimic altceva decât pământurile cenușii care se întindeau în toate părțile. Soarele și vânturile înlăturaseră scânteia din ochii mătușei Em. Niciodată nu zâmbea.

Când Dorothy abia venise la ea, orfană fiind, mătușa Em fusese de-a dreptul uimită de râsul fetiței. Ea o privea adesea, surprinsă că aceasta putea găsi nenumărate lucruri care o făceau să zâmbească.

Nici unchiul Henry nu zâmbea. Lucra din greu de dimineață până seara. Unchiul Henry devenise la fel de șters și de posomorât ca și ferma și pământurile sale.

Toto, însă, putea întotdeauna s-o facă pe Dorothy să râdă cu plăcere. Toto era câțelușul gri al lui Dorothy. Avea părul lung și mătăsos și ochii negri, scăpărători.

Dorothy și Toto se jucau cât e ziua de lungă. Dorothy îl iubea din toată inima.

THE WIZARD OF OZ

Dorothy lived in the midst of the great Kansas prairies, with her Uncle Henry, who was a farmer, and her Aunt Em, who was his wife.

Their house was small, just one room with four walls, a floor and a roof. Uncle Henry and Aunt Em had a big bed in one corner, and Dorothy a little bed in another corner.

Under the house, Uncle Henry had dug a small dark hole, called a “cyclone cellar.” The family would go into the cellar, through a trap door in the middle of the floor, to escape the great whirlwinds that sometimes swept across the flatlands of Kansas.

Life was hard. When Dorothy stood in the doorway and looked around, she could see nothing but grey land stretching out on every side. The sun and the winds had taken the sparkle from Aunt Em’s eyes. She never smiled.

When Dorothy first came to her, as an orphan, Em had been startled by Dorothy’s laughter. She often looked at the little girl, surprised that she could find anything to make her smile.

Uncle Henry never smiled either. He worked hard from morning till night. Like his farmhouse and his land, uncle Henry had become dull and grey.

Toto could always make Dorothy laugh with delight. Toto was Dorothy’s little grey dog. He had long, silky hair and twinkling black eyes.

Dorothy and Toto played all day long. She loved him dearly.

Astăzi, însă, nu se mai jucau. Stăteau în pragul casei împreună cu unchiul Henry și priveau cu îngrijorare cerul. Un suierat ascuțit se auzea din aer, venind dinspre sud. Deodată, unchiul Henry se ridică.

– Vine un ciclon, Em, strigă el. Plec să văd de animale. Unchiul Henry fugi spre hambar.

Mătușa Em lăsă deoparte treaba și veni în ușă. Privi cerul și imediat își dădu seama că pericolul era la o aruncătură de băț.

– Repede, Dorothy, fugi! tipă ea. Fugi în pivniță!

Toto o zbughi din bratele lui Dorothy și se ascunse sub pat. Dorothy îl prinse repede și își urmă mătușa spre chepengul care le conferea siguranță. Dintr-o dată, un vânt îngrozitor și supărător scutură casa atât de tare, încât Dorothy căzu la podea.

Apoi, se întâmplă un lucru foarte ciudat. Casa se învârti de două-trei ori și se ridică încet în aer. Dorothy se simțea ca și cum s-ar ridica într-un balon. Casa se înălța din ce în ce mai sus, din ce în ce mai repede, foarte sus spre cer, până aproape de vârful ciclonului. Astfel fu purtată la mii de kilometri distanță, tot atât de ușor precum un fulg.

La început, lui Dorothy îi fu teamă că va fi zdrobită atunci când vântul va da drumul casei. Orele treceau una după alta, iar după un timp, teama lui Dorothy dispăru, așa că se târi pe podeaua mișcătoare și se urcă în pătutul ei. Toto se ghemui lângă ea și adormiră încet, în legănatul casei și suieratul vântului.

Today, however, they were not playing. They sat upon the doorstep with Uncle Henry and anxiously watched the sky. There came a sharp whistling in the air from the south. Suddenly, Uncle Henry stood up.

"There's a cyclone coming, Em," he called. "I'll go look after the animals." Uncle Henry ran toward the barn.

Aunt Em dropped her work and came to the door. One look at the sky told her danger was close at hand.

"Quick, Dorothy, run!" she screamed. "Run for the cellar!"

Toto jumped out of Dorothy's arms and hid under the bed. Dorothy quickly caught the little dog and started to follow her aunt through the trap door to safety. All at once, there was a great whirling and roaring wind that shook the house so hard that Dorothy fell to the floor.

A very strange thing happened next. The house whirled around two or three times and then rose slowly into the air. Dorothy felt as if she were going up in a balloon. The house rose higher and higher and faster and faster till it was way, way up in the sky, at the very top of the cyclone. It was carried miles and miles away, as easily as you could carry a feather.

At first Dorothy was scared she would be smashed to pieces when the house was dropped by the wind. Hour after hour passed and after a while, Dorothy got over her fear, crawled across the moving floor and climbed into her small bed. Toto curled up beside her and they were rocked to sleep by the swaying of the house and the wailing of the wind.

MUNCHINEZII

Dorothy se trezi dintr-o dată. Ce se întâmplase? Casa nu se mai mișca. Toto își lipi năsucul de fața ei și scheună. Sări din pat și, cu Toto pe lângă picioarele ei, alergă să deschidă ușa.

Dorothy scoase un strigăt de înmărmurire. Ochii i se măriră din ce în ce mai mult în fața minunatelor lucruri din fața ei. Ciclonul deplasase casa în mijlocul unei frumoase pajisti. De jur-împrejur erau flori de toate culorile și de toate formele și păsări cu pene strălucitoare cântau în arbori și în tufișuri.

În timp ce contempla ciudata priveliște, observă venind spre ea un grup de oameni neobișnuiți. Păreau să fie de statura lui Dorothy, dar arătau cu mult mai în vârstă.

Erau trei bărbați și o femeie. Aceasta purta o robă presărată cu stelute care străluceau în soare. Bărbații erau aproximativ de vârsta unchiului Henry, dar femeiusca era mult mai în vârstă. Părul îi era aproape alb, iar umbletul îi era foarte teapăn.

Micuța femeie păși în fața lui Dorothy, făcu o plecăciune adâncă și spuse: „Fii binevenită, nobilă domniță plină de vrajă, în țara munchinezilor! Îți suntem extrem de recunoscători pentru că ai omorât-o pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit și ne-ai eliberat poporul!”

– Sunteți foarte amabilă, dar trebuie să fie o greșeală. N-am omorât pe nimeni, spuse Dorothy.

– Casa ta a făcut-o, spuse femeiusca râzând, și asta e cam același lucru. Privește!

Dorothy scoase un țipăt înfricoșat. De sub un colț al casei ieșeau două picioare.

THE MUNCHKINS

Dorothy awoke with a start. What had happened? The house wasn't moving. Toto put his little nose into her face and whined. She jumped out of bed, and with Toto at her heels, ran to open the door.

Dorothy gave a cry of amazement. Her eyes widened at the wonderful things she saw. The cyclone had set the house down in the midst of a beautiful meadow. There were flowers of every colour and shape and birds with brilliant feathers sang in the trees and in the bushes.

While she stood gazing at the strange sights, she saw a group of very unusual people coming toward her. They seemed to be Dorothy's size, but they looked much older.

There were three men and one woman. The woman wore a white gown covered with little stars that sparkled in the sun. The men were about as old as Uncle Henry, but the little woman was much older. Her hair was nearly white and she walked rather stiffly.

The little old woman walked up to Dorothy, made a low bow, and said, "You are welcome, most noble Sorceress, to the land of the Munchkins. We are so grateful to you for having killed the Wicked Witch of the East and setting our people free."

"You are very kind, but there must be some mistake. I have not killed anything," said Dorothy.

"Your house did," said the little woman with a laugh, "and that is the same thing. See!"

Dorothy looked down, and gave a cry of fright. There, under the corner of the house, two feet were sticking out.

